

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΛΑΣΤΙΓΕ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(ΜΑΡΤΙΟΣ 1836.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ω ΕΘΝΙΚΗΣ ενότητος κ' ελευθερίας λύρα,
Εξακολουθεί νά ηχης εις την άγνήν μου χεῖρα!
Ἡ τοῦ Ὁρφέως, ἄλλοτε κινούσα καὶ τοὺς λίθους
Καὶ ἡμερόνουσα λαοὺς ἀγριωμένου ἥθους,
Ναοὺς καὶ πόλεις ὕψονε διὰ τῆς ἀρμονίας.
Διάδοχός της εἶθε σὺ, ὦ λύρα ὁμονοίας,
Ἀγρίας ἀπὸ ἐριδας ψυχὰς νά μαλακώσης
Καὶ τὴν διεσχισμένην μου πατρίδα νά ἐνώσης!

Τί θέλουσιν οἱ πέντ' ἐξ αὐτοῖ χαλκεῖς τῆς Διχονοίας,
Οἱ τὸν σφυρὸν καὶ ἄκμονα κινούντες τῆς Φατρίας;
Ὡς δαυλοφόροι Δαίμονες, τί τρέχουσι εἰς τὰ σκότῃ
Κ' ἐξάπτουσι τὴν πυρκαϊάν τοῦ ἔθνους αὐτοῖ πρῶτοι,
Ἀκίνητος καὶ εἰς ὁδὸν ἐν ᾧ κρημνωδεστάτην
Ἡ ἀμαξία μας στέκεται χωρὶς ἀμαξηλάτην,
Μὲ ζεύγος ἐν ὑπουργικόν, τὸ ὄν ἐκ δύο ὄντων,
Μ' αὐτὸν τὸν ἵπποκένταυρον, τὸν γέλωτα τῶν ζώντων (1);

(1) Δὲν ἐγγίζομεν μὲ τοὺς στίχους αὐτοὺς ἄτομα καὶ χαρακτῆρας, ἀλλ' ἀπλῶς μόνον ἐμπαιζομεν τὴν ὑπουργικὴν συζυγίαν, ἄγνωστον μέχρι τῆς σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐμελλεν ἄρα καὶ ἡ Πολιτικὴ, ὡς ἡ Μυθολογία, νά εἶχῃ τοὺς Ἐρμαφορδίτους τῆς!

Τρεῖς τέσσαρες ἀργίζονται, τοῦ ἔθνους τὸ ἐν τρίτον
 Πῶς μὲ τὸν Στράτον τὸν λησπὴν συνένοχον δὲν ἦτον,
 Καὶ πῶς ἡ ἐπανάστασις ἡ τῆς Ἀκαρνανίας
 Δὲν θέλει φέρει λάφυρα ὡς ἡ τῆς Μεσσηνίας,
 Κι' ἂν τὸν Μανούσσην πρόκειται, τὸν παρὰ τῇ Συνόδῳ,
 Νὰ τὸν ὑποσκελίσωμεν κρυφίως κ' ἐν παρῶδῳ,
 Κι' ἂν ὁ Γλαράκης ἐπεσε καὶ ὁ Ἀμβροσιάδης,
 Δὲν μέλλει νὰ φυλακισθῇ οὐδ' ὁ Γρηγοριάδης,
 Οὐδὲ ὁ Πρωτοσύγγελος τῆς Ἀρκαδίας πάλιν,
 Οὐδ' ὁ Νικήτας ἀρπαγεὶς εἰς τὴν ἀνεμοζάλην.

Χρυσόνει μόλις ἡ Αὐγὴ τὸν γέρον Παρθενῶνα,
 Καὶ κίνησις τὴν νέαν μας κατέχει Βαθυλῶνα.
 Ποῦ τρέχουν οἱ σπουδάρχαι μας, ποῦ, καὶ μὲ τὴν βίαν;-
 Στὴν γραίαν καὶ χωλαίνουσαν τοῦ Κράτους Γραμματείαν.
 Τὸν δεῖνα Ἐπαρχον αὐτὸς σπουδάζει νὰ κρημνίσῃ
 Νομάρχην τῆς φατρίας του ὁ ἄλλος νὰ συστήσῃ
 Ὁ τρίτος μας ἐπιστολὰς κρατῶν πλαστουργημένας,
 Τῆς Καρυταίνης προσπαθεῖ νὰ δείξῃ τοὺς ποιμένας
 Ὡς συνωμότης μυστικῶς τοῦ Ζέρβα καὶ τοῦ Στράτου,
 Κ' εἰς μάτην τρέχει καὶ χαλνᾷ τὰ ὑποδήματά του.
 Ἐκεῖ μὲ ἦθος ἐμβριθές, μὲ πόδας βραδυτάτους,
 Διὰ τὴν στάσιν τὴν δεινὴν περίλυποι τοῦ Κράτους,
 Νὰ μάθουν νέα ἔρχονται τοῦ ἔθνους οἱ Πατέρες,
 Καὶ ἰλαρῶς τοὺς δέχονται οἱ Δίδυμοι Ἀστέρες.

Παρατηρεῖς τοὺς τρέχοντας εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον,
 Τοὺς δίδοντας ἐπιστολὰς στοῦ Σκούφου τὸ Ἀρχεῖον (1);

(1) Εὐχαρίστως ἀπονέμεται ἐνταῦθα ἐπαινον εἰς τὸν ζῆλον τοῦ Κ. Γεωργίου Σκούφου, ὅστις πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐτακτοποιήσας καὶ εἰς τελειότητα προᾶγει τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν.

Οἱ τόσοι αὐτοὶ φάκελλοι τί τάχα περιέχουν;
 Ἡμέραν νύκτα διατὶ τὸ Κράτος περιτρέχουν;
 Φαντάζεσαι πῶς θὰ ἰδῆς, ἂν τοὺς ἀποσφραγίσῃς,
 Εἰδήσεις οἰκογενικὰς καὶ φιλικὰς ἐκχύσεις;
 Εἰς τὴν τρανὴν Πολιτικὴν δοσμένοι ὀλοκλήρως,
 Γυναῖκες, νέοι, γέροντες, οἱ λαϊκοὶ, ὁ Κληρὸς,
 Δὲν γράφουν ἄλλο, εἰμὴ ἂν τὸ Ὑπουργεῖον πίπτῃ,
 Καὶ ποῖος Φατριάρχης μας τὸν ἄλλον κάτω βίπτει;
 Καὶ ὡς νὰ ἐπανήρχοντο οἱ παλαιοὶ αἰῶνες,
 Τῆς Ὀλυμπίας, τοῦ Ἰσθμοῦ οἱ ἐνδοξοὶ ἀγῶνες,
 Κινεῖται πᾶσα ἡ Ἑλλὰς δι' ἑπτὰ τοῦ Γένους
 Πολιτικοῦς, εἰς τὸ κοινὸν ἀκρωτηριασμένους
 Καὶ ἀπὸ τὴν Πρωτεύουσαν στας Ἐπαρχίας ὅλας
 Ἄῃρ εὐγαίνει σύμμικτος μὲ τύφους καὶ πανώλας.

Φατρία μία πολεμεῖ καὶ κυνηγεῖ τὴν ἄλλην,
 Καὶ κάθε μία σχίζεται ἀνάμεσόν της πάλιν
 Τρεῖς μὲ τοὺς τρεῖς πληκτικίζονται καὶ δέκα μὲ τοὺς δέκα
 Διὰ τὴν Σπαρτιάτισσαν καὶ ἄπιστην γυναῖκα,
 Ὁμοίως οἱ πολεμισταὶ Ἀσίας καὶ Ἑλλάδος
 Τὸ πάλαι ἀντεμάχοντο στοὺς κάμπους τῆς Τρωάδος.

Ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἄθλιοι, ὡς πότε κατατρέχει;
 Εἰς τὸ τραπέζι τὸ κοινὸν καθεὶς σας τύπον ἔχει,
 Καὶ εἰς τῆς Μοναρχίας σας τὸν ἥλιον μπορεῖτε
 Νὰ θερμανθῆτε ὅλοι σας, καὶ ὅλοι σας χωρεῖτε.
 Εἰς μέτωπον ἑνὸς πτωχοῦ, εἰς μίαν του ρυτίδα,
 Ἀγρεῖοι σκνίπες ἔκλεξαν προσωρινὴν πατρίδα
 « Δὲν φύγετε; εἶπεν αὐτός· δὲν εἶναι τάπος κ' ἄλλος;
 « Δὲν εἶν' ὁ κόσμος δι' ἐμὲ καὶ διὰ σᾶς μεγάλος; »
 Ὡ τοῦ Κωλέττου κώνωπες καὶ τοῦ Μαυροκορδάτου,
 Σταθῆτε καὶ μὴ φέρετε τὸν κόσμον ἄνου κάτω!

Καὶ διὰ σᾶς καὶ δι' ἡμᾶς εἶν' ἡ Ἑλλάς μεγάλη
Τροφὴν ἢ γῆ τῆς διὰ σᾶς καὶ δι' ἡμᾶς εὐγάλλει...

Ὡ καταισχύνῃ ἔθνη, καὶ ὦ πατρίδος, λύπη!
Ὡς δέσμιοι καὶ ὡς τυφλοὶ ἄλευρομύλων ἵπποι,
Δι' ἄλλους κοπιᾶζοντες οἱ λόγοι τοῦ Γένους,
Γυρίζουν εἰς τὰ σκοτεινὰ μὲ ὀφθαλμοὺς δεμένους.
Καποδιστρίων ὀπαδὸς καλεῖται μὲν ἐκεῖνος·
Πλὴν ποῦ ὁ Ἰωάννης του; πλὴν ποῦ ὁ Αὐγουστῖνος;
Ὁ ἄλλος Συναγματικός· πλὴν ποῦ τὸ Σύνταγμα του;
Μαυροκορδατιστὴς αὐτός· πλὴν ποῦ Μαυροκορδάτου,
Πλὴν ποῦ Κωλέττου ὁ ἀστὴρ στὴν σκοτεινὴν Ἑλλάδα;
Ὁμοίως ὅλοι μὲ ἱππεῖς, ὅπου στὴν πεδιάδα
Μὲ κεκομμένην κεφαλὴν, στῆς συμπλοκῆς τὸν κτύπον,
Ἀκόμη τρέχουν σφίγγοντες τοὺς χελινοὺς τῶν ἵππων.
Χθὲς ἤμουν εἰς τὸν οἶκον τοῦ... (δὲν λέγω τ' ὄνομά του)
Ἐντὸς θαλάμου γλαφυροῦ, λαμπροῦ καὶ μυρωδάτου
Πολιτικοὶ ἐκάθηντο μὲ ἠλεκτρίνους πίπας,
Αὐτὸς Βερτόδουλος σωστὸς, ἐκεῖνος Τρακατρύπας·
Μιᾶς φατρίας σύντροφοι, κατέκριναν τὰς ἄλλας
Μ' ἐκεῖνο τ' ἀθηναϊκὸν τῆς εὐγενείας ἄλλας·
Ὁμίλει ὁ Κικέρων των, καὶ ἤμουν εἰς ἰδέαν
Πῶς εἰς καμηλῶν ἔστεκα ἀγέλην ψωραλέαν.
« Ἄν ἤμουν, ἔλεγεν αὐτὸς, τοῦ Ἰπουργεῖου μέλος,
« Τὰ πράγματα ἐλάμβανον ἐν συντομίᾳ τέλος·
« Τὸ σύστημά μας ἤθελα στηρίζει μ' ἀφοβίαν,
« Καὶ ἂν εἰς τοῦτο εὕρισκα ἀντίστασιν κάμμειαν,
« Τῶν ἀντιπάλων ἤθελα τὰς κεφαλὰς πετάζει
« Καὶ οὕτω τὸ ἐπίλοιπον τοῦ ἔθνους ἀπαλλάξει.
« Νὰ ἦναι ὁμοιόμορφον τὸ Ἰπουργεῖον πρέπει,
« Καὶ μόνον πρὸς τὸ μέρος μας ὁ Βασιλεὺς νὰ βλέπῃ. »

« Τί κάμνεις καὶ τὴν Θέμιδα; ἐγὼ τὸν ἀπεκρίθην·
« Καὶ τοῦ δικαίου αἱ ἀρχαὶ πῶς θέτονται εἰς λήθην;
« Τὸ σύστημα εἶν' ἰσρὰ τοῦ στόματός σου λέξις,
« Καὶ δι' αὐτὸ εἰς' ἔτοιμος τὸν Πλάστον νὰ ἐμπαίξῃς.
« Ἀλλ' ὁ δημόσιος ἀνὴρ (κριτὴν σὲ βάλλω, κρίνε),
« Δὲν πρέπει ἀμερόληπτος καὶ δίκαιος νὰ ἦναι;
« Ὁρέγεται τὰ Κόμματα, καὶ θέλεις κεκομμένην
« Νὰ βλέπῃς τὴν πατρίδα μας κ' εἰς αἵματα πνιγμένην!·
« Ταλαίπωρε! θεώρησε τὸ παλαιὸν τῆς κλέος,
« Τὴν τωρινὴν αἰσχύνῃ τῆς, κ' ἀναφανοῦ γενναῖος,
« Καὶ σύντριψε τὸ εἶδωλον, τὴν πίτραν ποῦ λατρεύεις,
« Κ' ἀρχίνα τὸν ἀληθινόν. Θεόν μου νὰ πιστεύῃς·
« Θεός μου εἶναι ἡ Πατρίς καὶ ἡ Ἐλευθερία,
« Καὶ ὄχι σάρκες καὶ ὀστά καὶ ἧπαρ καὶ καρδιά,
« Κ' ὁ Γενεράλ Κωλέττος μας, καὶ ὁ Μαυροκορδάτος,
« Κ' ὁ Ἀρχηγὸς ὁ φονευεὶς εἰς Νεαύπλιον ἐσχάτως·
« Ἀρχὰς καὶ ὄχι ἄνθρωπον καὶ σέβου καὶ προσκύνει·
« Ἀνθρώπους μόνον προσκυνοῦν, θεοποιῶν τὰ κτήνη·
« Ἰδὲ τοὺς Φατριάρχας μας... ἀνάλυσε καθένα·
« Καὶ ν' ἀποδώσης τόλμησε λατρείαν εἰς κἀνένα·
« Μετὰ τὸσάυτην ἐριδα καὶ πάλιν κ' ἀναρχίαν,
« Κοινωνικὴν μᾶς ἄφησαν ἐγγύησιν κάμμειαν;
« Ποῦ Σύνταγμα; Ποῦ ἔχομεν γῆς νὰ ταφῶμεν μέρος;
« Ὁ βίος των ἐγωῖσμός, πρωτείων ἦτον ἔρος.
« Ποθῶν ὁ ἕνας σταθερὸν Φατριαρχίας θρόνον,
« Σᾶς τέκνα του, σᾶς ἔτρωγε μιμούμενος τὸν Κρόνον·
« Καὶ τρέμων μὴν πετάξετε, ὑπὸ τὴν πτέρυγά του
« Ὁ ἄλλος, ὄρνις, ἐκρυπτε σᾶς τὰ μικρὰ πτηνὰ του. »
Εἰδωλολάτρι ἀφρονες τοῦ μὲν, τοῦ δὲ, ὡς τότε,
Τῆς Ἀρετῆς, ὦ ἄνθρωποι, γενῆτε θιασῶται,

Καὶ ὡς Θεᾶν πρεσβεύσατε ἀληθινὴν καὶ μίαν
 Τὴν καθιστῶσαν εὐτυχῆ τὰ ἔθνη Εὐνομίαν·
 Ἀφήσατε τῶν πατρῶν αὐτὰς τὰς διακρίσεις·
 Τὴν σκέπην ὄλοι ρίψατε στὸ παρελθὸν ἐπίσπε.
 Κάνεις δὲν εἶν' ἀπὸ ἡμᾶς οὔτ' Ἄγγλος, οὔτε Γάλλος,
 Κάνεις δὲν εἶναι Μόσκοβος, ἀλλ' Ἕλληνας κ' ὄχι ἄλλος·
 Καὶ ὄλοι ἄνδρες εἴμεθα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος,
 Καὶ ὄλοι τὸ ἐγκύχημα τοῦ τωρινοῦ αἰῶνος,
 Καὶ ὄλοι μέλη τῆς αὐτῆς μεγάλης ἑταιρείας,
 Καὶ δάκτυλοι μιᾶς χειρὸς, καὶ τέκνα μητρὸς μιᾶς·
 Ἡμεῖς ναὶ ὄλοι καὶ χωρὶς διαστολὴν κάμμίαν
 Ἰπόνομον ἀνάψαμεν εἰς ὄλην τὴν Ἀσίαν,
 Καὶ εἰς τῆς Πρωτευούσης τῆς ἐπάνημεν τὰς θύρας
 Καὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν μὲ τοὺς δαυλοὺς εἰς χεῖρας,
 Καὶ μὲ θριάμβους ὄλοι μας λαμπρύνθημεν μεγάλους.
 Πῶς θέλετε σεῖς δύο τρεῖς μᾶς τυρανεῖ τοὺς ἄλλους,
 Ἡμᾶς τὰ δέκα δέκατα, τὸ ὅλον τῶν Ἑλλήνων;
 Πῶς ἠμπορεῖτε Ἰπουργοὶ νὰ ἦσθε σεῖς ἐκείνων,
 Ὅπόσου, κατατρέχετε μὲ μανιώδη λύσσαν
 Ὡσάν ἐπὶ τῆς πάλης μας Ὄθωμανοὶ νὰ ἦσαν;
 Ἄς ἐνωθῶμεν, λόγιοι, διὰ νὰ συσκεφθῶμεν
 Ποῦ πρέπει νὰ βαδίσωμεν, τί πρέπει νὰ ζητῶμεν.
 Ὡς πότε νομοσχέδια, καὶ νομοδιορθώσεις,
 Καὶ Ἰπαλλήλων ἄκαρποι διορισμοὶ κ' ἐξώσεις,
 Στρατάρχα· χωρὶς στρατεύμα', Σχολαὶ χωρὶς Σχολάρχας,
 Χωρὶς ἐν πλοῖον Πλοίαρχοι, Νομοὶ χωρὶς Νομάρχας,
 Καὶ Δῆμοι ἀνοργάνιστοι, κ' εἰς μάττην κ' ἀενάως
 Κινήσεις, προπαρασκευαὶ, καὶ ἡ Ἑλλάς εἰς χάος;..
 Τί μὲ τὰ ξένα γρήματα τρυφῶμεν τῶν ἀνθρώπων,
 Χωρὶς νὰ φέρωμεν καρπὸν κἀνέναν εἰς τὸν τόπον;

Ὡς πότε δανειζόμεθα μὲ τόκους ὑπερόγκους,
 Εἰς ὑποθήκας βάλλοντες καὶ κάμπους μας καὶ λόγγους;
 Τὸ ἔθνος, ἄσωτος υἱὸς πατρὸς εὐκαταστάτου,
 Ζῆ δίδον εἰς ἐνέχυρον τὰ ὑποστατικά του,
 Κ' εἰς τὴν σπατάλην ἀναιδῶς καὶ τὴν παραλυσίαν·
 Νὰ φάγη τὴν πατρῶν του ζητεῖ περιουσίαν.
 Ἐχάσαμεν καὶ χάνομεν πᾶν αἶσθημα γενναῖον·
 Κάνεις μας δὲν ἐργάζεται διὰ πατρίδα πλέον,
 Καὶ ὄλοι ἔθνη ἀμπελον ὡς νὰ τὴν θεωρῶμεν,
 Τὴν γῆν τῆς ἀνασκάπτομεν, τὰ κλήματα τῆς σπῶμεν.
 Τὸ ἔθνος μας, φυράματος λαμπροῦ κ' εὐτυχεστάτου,
 Στερεῖται καὶ τὴν ἐμφυτον ἐλαστικότητά του,
 Ὡς κώδων ὅστις ἔχασε τὸν παλαιῶν του ἦχον,
 Ὡς ζίφος ὅπου σκωριᾷ κρεμάμενον στὸν τῶχον.
 Βῆμα κἀνὲν δὲν κάμνομεν εἰς νόμουσ οὐδ' εἰς φῶτα,
 Καὶ ἄθλια εἶν' ὄλα μας καὶ ὄλα σεσηπότα.
 Καιρὸν καὶ πλοῦτον δαπανᾷ ἡ μισθωτὴ Ἀργία,
 Τὰ δύο πάσης ἐθνικῆς ὑψώσεως στοιχεῖα.
 Ἐν Ἰπουργεῖον ἀμορφον, κατακυλοδωμένον,
 Κυλίνεται ὡς στέλεχος σαθρὸν κ' ἐκρίζομένον·
 Καὶ τὸ Συμβούλιον, καλὸς καὶ πατριώτης γέρον,
 Εἰς μνήμην τὰς ἑλληνικὰς ἀνδραγαθίας φέρον
 Καὶ ψαῦον τὴν ἀρχαίαν του καὶ ἄσπρην γενειάδα,
 Μὲ ὄμμα βλέπει σκυθρωπὸν τὴν τωρινὴν Ἑλλάδα.
 Τοιοῦτον ἡ διχόνοια, τοιοῦτον καρπὸν φέρει,
 Καὶ τῶρα δρεπανίζομεν τῶν πατρῶν τὰ θέρη.
 Ἄν ἤμουν τέκνον μακρυνὸν τοῦ Μεξικικοῦ, τῆς Κίνας,
 Καὶ πάροικος προσωρινὸς εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας,
 Μὲ πόσον τότε γάλωτα θὰ ἐβλεπα ἐμπρὸς μου
 Τὸ κωμικὸν πανόραμα τοῦ νέου τούτου κόσμου!

Ἰπάλληλοι ἀληθινοὶ αὐτοὶ δὲν εἶν' οἱ τόσσοι.
 Ἄλλ' Ἰπαλλήλους εἰς σκηνὴν θεάτρου παριστώσι.
 Αὐτοὶ ποῦ στέκουν μὲ χρυσσοὺς ἀργύρου βαρυτάτους.
 Ἄστειώς ὑποκρίνονται τοὺς Ἰπουργοὺς τοῦ Κράτους.
 Ἰδὲ αὐτοὺς τοὺς εἰς βαθμὸν κατώτερον σπουδάρχας·
 Δὲν εἶναι πρᾶς κωμωδοὶ καὶ παίζουσι τοὺς Νομάρχας.
 Πλαστὰ εἶν' ὅλα καὶ ψευδῆ καὶ μίμων παραστάσεις·
 Ἐκεῖνοι μὲ τὰ σχήματα, μὲ τῶν ποδῶν τὰς τάσεις,
 Οἱ τόσον ἀπαράλλακτοι μ' εὐστρόφους σχοινοβάτας,
 Ἰποκριταί, νὰ μιμηθοῦν ζητοῦν τοὺς Διπλωμάτας·
 Αἱ φράσεις ὅπου κωδωνοῦν συχνὰ τὰ στόματά των
 Ψυχρὰ εἶν' ἐκστηθήματα καὶ ἤχοι αὐτομάτων·
 Στὸ στηθός των τὸ εὐκαιρον δὲν κατοικεῖ καρδία,
 Καὶ εἶναι οἱ γεννάδαι μας ἢ γλῶσσα, ἢ κοιλία.
 ὦ, τί γελοῖα πρόσωπα! Τὸ δράμα τί ποικίλον!
 Μωρίαν κόσην κρύπτετε, στολαὶ τῶν Ἰπαλλήλων!
 Σκιαδιά μου τρίκωχα, τί μικροτάτας φρένας
 Καὶ τί ἀθλίας κεφαλὰς κρατεῖτε σκεπασμένας!
 Φατριασταί, σεῖς ἐξ ἑπτὰ τοῦ ἔθνους ταραξίαι,
 Οἱ λόγοι μου σᾶς φαίνονται μωρία καὶ ἀταξίαι.
 Πλὴν δὲν φροντίζει διὰ σᾶς ὁ Ποιητὴς τοῦ πλήθους·
 Δὲν σᾶς ζητῶ Σταυροὺς ἐγὼ, στολίσματα τοῦ στηθους.
 Κινεῖτε τὸν σισύφειον, ὦ ραδιοῦργοι, λίθον·
 Στὸν διογενικὸν ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι πίθον·
 Φιλελευθέρων ιδεῶν Σχολὴν ἀνοίξας νέαν
 Διὰ τὴν ὑγιόφρονα τοῦ ἔθνους νεολαίαν,
 Εὐχαριστοῦμαι στὴν λευκὴν τῆς νεολαίας ψήφον
 Κ' ἐμπαίζω καὶ καταπατῶ τὸν ἐδικὸν σας τύπον.
 Εἰς δύο σεῖς στρατόπεδα ἐν ᾧ διηρημένοι,
 Τοξεύεσθε καὶ μένετε κ' οἱ δύο νικημένοι,

Ἐν μέσῳ σας εἰρηνικὴν σημάϊαν ἐγὼ φέρων,
 Ἐχθέτομαι εἰς τῶν μερῶν τὰ βέλη ἀμφοτέρων.
 Τὰ ἔθνικά μας ἄρμενα ἀνοίξατε, ὦ νέοι,
 Καὶ πλείετε ὅπου τὰ νῦν ἢ ἀνθρωπότης πλείει·
 Μὲ χεῖρας ὅλοι συνεργοὺς, μὲ ἄγρυπνον φροντίδα
 Κινεῖτε πρὸς τὸ μέλλον τῆς τὸ μέγα τὴν πατρίδα.
 Ναί, θρέφος εἶναι ἡ Ἑλλὰς κ' ἀρχίζει νὰ ζῆ μόλις·
 Ἀλλὰ αἱ τρεῖς Βασίλισσαι τῆς οἰκουμένης ὄλης,
 Αἱ τρεῖς Δυνάμεις τὴν κρατοῦν καὶ τὴν κουνοῦν συγχρόνως,
 Κι' ἀντίζηλοι, βυζάνουσι τὸ νήπιον συμφώνως.
 Ἐσβύσθη ὁ στασιασμός, ἐσβύσθη κ' ἡ ληστεία,
 Ὡς φλόγες ἀναρπίσασαι τοῦ πλοίου τὰ ἱστία,
 Πλὴν δαμασθεῖσαι παρευθὺς πρὶν καύσῃ τὸ σκάφος·
 Ἡ φωλεὰ των ἔγεινεν ὁ ἄδοξός των τάφος,
 Καὶ τὴν ἰσχὺν ἀνέστησαν τῆς γράϊας Φουστανέλας
 Τοῦ Γούρα ὁ διάδοχος, ὁ Γρίβας καὶ Ζαβέλας.
 Ἰδοῦ, ἰδοῦ ὁ Τάμεσις, ὅπου χρυσάφι στάζει,
 Τὸν θησαυρὸν του κ' εἰς ἡμᾶς νὰ χύσῃ ἐτοιμάζει·
 Ὁ Ἄγγλος Ράιτ Τρύπεξαν πλουσίαν μᾶς ἀνοίγει,
 Κ' ἡ κάτισχνη καὶ φίλερις Πτωχία μας θὰ φύγῃ·
 Ἰδοῦ, μακρὰν τῶν σπαραγγῶν καὶ ἐμπλοῖαι ἐλπίδος,
 Ἰδοῦ καιρὸς νὰ κτίσωμεν τὸν οἶκον τῆς πατρίδος

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Ἀ Λ Λ Η Λ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α .

Ἐξ Ἀθηνῶν, 30 Μαρτίου.

Μὴν ὀλόκληρος παρῆλθεν, ἀφ' οὗ, φίλε, δὲν σ' ἔγραψα κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν μου. Μὴν ἀποδώσης ὅμως τοῦτο εἰς ἀμέλειαν, ἀλλ' εἰς ἔλλειψιν ὕλης ἀξίας λόγου. Ὁ ἄνθρωπος, ἐπιδεκτικὸν τελειοποιήσεως ζῶν, ἀκαταπαύστως ἐργάζεται εἰς τὴν πεφωτισμένην Εὐρώπην, καὶ ἀποτελῶν ἐν τῶν ἀεικινήτων στοιχείων τοῦ σύμπαντος, ἀναυχῶς τὴν γῆν, τὸ ὕδωρ, τὸν αἰθρῶν, τὸν ἀέρα, καὶ παράγει τὴν ποικίλην αὐτὴν πλάσιν τῆς κοινωνίας, τὸν τεχνητὸν αὐτὸν κόσμον τὸν ἐνυπάρχοντα εἰς τὸν φυσικόν. Ἀλλ' εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ὁ Προμηθεὺς ἀνέκαθεν ἔφερε τὸ οὐράνιον τῆς σοφίας πῦρ, οἱ Κύριοι Ἰπουργοὶ μήπως ἐνόμισαν ὅτι πρέπει ν' ἀρκώμεθα μόνον εἰς τὰς παλαιὰς πατραγαθίας μας, καὶ διαμένοντες ἀμαθεῖς, ἀδιοργανιστοὶ, νὰ ἐπισύρωμεν τῶν ἄλλων ἔθνῶν τὸν γέλωτα, παρόμοιοι μὲ τοὺς εὐγενεῖς ἐκείνους Βενετούς, οἵτινες εἰς τὰς ἀγυῖας τῆς Βενετίας περιφέροντες βακινδύτων Κομητῶν καὶ Πριγκίπων τίτλους, ζητοῦσι μὲ τὸν δίσκον εἰς χεῖρας ἐλεημοσύνην; Μήπως οἱ μεγαλόνοες οὗτοι ἄνδρες, ἀπὸ ὑψηλῆς ὀδηγούμενοι θεωρίας, ὑπέλαβον ὅτι, καθὼς ἡ ἀρσείμος γῆ, τὴν ὑποῖαν ὁ γεωργὸς ἀφίνει ἓνα ἐνιαυτὸν ἀργὴν καὶ χέρσον, οὕτω καὶ ἡ Ἑλλάς ἢ τὸ πάλαι προαγαγοῦσα τὰ φῶτα χρεῖαν ἔχει ἀνέσεως εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα; Ὅστις παρατηρήσῃ τὴν διαγωγὴν των δὲν δύναται ἄλλο νὰ συμπεράνῃ, παρ' ὅτι, κατὰ

τὴν ἰδέαν των, διατρέξαντες τὸ ἀλφάβητον τοῦ πολιτισμοῦ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ὀμέγα, καὶ ἡ Ἑλλάς, ἐφευροῦσα τὰ πάντα, ἐκτελέσασα τὰ πάντα, δὲν ἔχει πλέον σήμερον τί νὰ πράξῃ.

Εἰς τὴν προλαβοῦσαν ἐπιστολὴν σὲ ἀνέφερα περὶ τῶν πατριῶν. Ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπον αὐτῶν ἔριν, ἥτις δίδει ὀλεθρίαν ἀφορμὴν κινήσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἱ Κύριοι Γραμματεῖς ὀφελούμενοι, ὑποκρύπτουσι τὴν ἀδράνειαν καὶ ἀργίαν των κρατοῦντες οἱ γεννάδαι δι' ἑαυτοὺς τὸ κρέας, ρίπτουσι τὸ δερμάτιον εἰς τὴν σπουδαρχοῦσαν διανοητικὴν κλάσιν, εἰς τοὺς λιμώττοντας αὐτοὺς κύνας, οἵτινες διαφιλονεικοῦντες το, ζητοῦντες τὸ ἕκαστος ἀποκλειστικῶς, σπαράττονται, ὑλακτοῦσι καὶ μένουσιν ὅλοι χωρὶς τροφῆς. Διὰ τοῦτο θεωρῶ τὴν ἐθνικὴν ἔνωσιν ὡς τὸ μέγα καὶ μόνον θέμεθλον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύναται νὰ οἰκοδομηθῇ τὸ κτίριον τοῦ ἐσωτερικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς εὐνομίας.

Ἐρχομαι ἄρα νὰ σ' ἐκθέσω τὴν στάσιν τῶν πραγμάτων μας.

Εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῶν Ἐσωτερικῶν ὁ μέγας βρασμὸς ἔπαυσε· τὸ τερπνόν τῆς ὄνειρον διελύθη· ἐξύπνησεν ἡ ἀθλίξις, καὶ εἶδεν ἑαυτὴν δεδεμένην εἰς ξηρὰ ξύλα Γραφείου... Ὁ Κύριος Ἀμβρασιάδης ἐδιορίσθη πάλιν Νομάρχης, καὶ ὁ Κύριος Χρηστίδης ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν Πρωτεύουσαν· λόγος δὲ ψιθυρίζεται ὅτι αἱ Νομαρχίαι καταλύονται, καὶ ἡ Ἐπικράτεια διαιρεῖται εἰς εἰκοσιτέσσαρας Ἐπαρχίας. Ἐὰν ἡ φήμη αὐτὴ ἀληθεύῃ, ἡ Γραμματεία τῶν Ἐσωτερικῶν δὲν ἔχει, φαίνεται, σκοπὸν ἄλλον, παρὰ αἰωνίως ν' ἀνακινή τὴν ὕλην καὶ ποτὲ νὰ μὴ μορφώσῃ τι.

Ἡ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία, διευθυνομένη παρὰ τοῦ Κυρίου Λασσάνου, ἤρχησε νὰ δίδῃ σημεῖα ζωῆς· εἰς τοὺς

ἐπέκεινα τῶν πενήκοντα Ἐφόρους τῆς ἀντικατέστησεν εἰκοσιπέντε Οἰκονομικούς Ἐπιτρόπους, κατήργησε τοὺς Δασάρχας τῆς, τοὺς Ἐπιθεωρητάς τῆς, καὶ εἰς πράξιν ἤδη βάλλει τὰς περὶ οἰκονομίας διατάξεις τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους. Ἄλλ' οἱ φορολογικοὶ νόμοι, τοὺς ὁποίους, ὡς ἀκούομεν, προβάλλει, εἶναι ἀνάρμοστοι διόλου εἰς τὴν πτωχείαν τῶν Ἑλλήνων, καὶ οἱ ἐπὶ τοῦ χαρτησήμου, οἴκων καὶ ἐπιτηδευμάτων φόροι δὲν εἶναι οὔτε δίκαιοι, οὔτε τοῦ παρόντος καιροῦ. Ὅτε ἡ τακτοποίησις καὶ ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ Κράτους προβαίνοσι, τότε μόνον ἡ Κυβέρνησις ἔχει δικαίωμα εἰς ἐπιβολὰς νέων δασιμάτων. Παράδοξον τὸ σύστημα τῆς Γραμματείας ταύτης! Δύναται νὰ λαμβάνῃ κατ' ἔτος ἑν ἑκατομμύριον ἀπὸ τὴν καλλιτέραν διευθέτησιν τῶν Τελωνείων, ἄλλο ἔν ἀπὸ τὴν μεθοδικωτέραν εἰσπραξίν τοῦ ποιμενικοῦ φόρου καὶ τὴν κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον μίσθωσιν τῶν ἀλικῶν· μ' ὄλοντοῦτο παραμελεῖ τοὺς προχείρους τούτους πόρους, καὶ ζητεῖ νὰ ἐφεύρῃ ἄλλους. Εἰς χεῖράς τῆς ἔχει τριακοσίων περίπου ἑκατομμυρίων ἐθνικὴν γῆν, καὶ ἀντὶ διὰ προικοδοτήσεως ὀλιγώτερον πικρᾶς νὰ ὠφελῆθῃ ἀπὸ τὴν διανομὴν τῆς, ὡς ὁ Τάνταλος ἐν μέσῳ τοῦ χρυσίου ἀποθνήσκει τῆς πείνας.

Εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γραμματεῖαν τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους, φειδωλὸν εἰς τὰς ἄλλας, ἐχορήγησε κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος ἑξακοσίας χιλιάδας δραχμῶν ὑπεράνω τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς διὰ ὄργανισμὸν Πανεπιστημίου, διὰ σύστασιν δημοσίου Βιβλιοθήκης, δι' ἀγορὰν πειραματικῶν μηχανῶν καὶ διὰ μετάφρασιν ἢ σύνθεσιν στοιχειωδῶν βιβλίων· μεμφθεῖσα δὲ ταύτην ὡς οὐδὲν πράξασαν ὑπὲρ τῆς παιδείας, προέτρεψε τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ὅλην εἰς τοῦτο τὰ οὐσιωδέστερον πάντων ἀντικείμενον. Ἐν ᾧ περιεμείνομεν ὡς πρὸς τοῦτο ἐνέργειάν τινα,

τῆμερον ἄλλο δὲν μανθάνομεν, παρ' ὅτι τὸ Ἰπουργεῖον αὐτὸ προτείνει προσβάλλοντα τὴν Ἐλευθεροτυπίαν νόμον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξαιροῦνται οἱ Ἱερεῖς ἀπὸ τὴν ἐπίκρισιν τῶν ἐφημερίδων. Ἄλλ' οἱ Ὅσιοι Πατέρες ἔχουσι καὶ συγκοινωνίαν τινὰ μετὰ τῆς γῆς, δὲν ζῶσιν ἐξ ἀέρος, ἀλλ' ἐξ ἐκλεκτοῦ αἵτου καὶ μέλιτος καὶ οἴνου καὶ ἐλαίου καὶ σταφίδος κορινθιακῆς, καὶ εἰς οὐδεμίαν διάταξιν ὑποκείμενοι κατὰ τὴν ἱερατικὴν φορολογίαν των, δύνανται ἴσως νὰ ὑποπέσωσιν εἰς παράβασιν καμμιᾶς τῶν δέκα ἐντολῶν... Τοιαύτη ἀσεβὴς ὑπόψια δὲν ἐσκανδάλισε τὴν χριστιανικὴν Γραμματεῖαν. Ἀπεφασίσθη ἐν τῇ μεγάλῃ θεοσεβείᾳ τινῶν ὅτι τὸ Ἱερατεῖον, ὡς μὴ καταγινόμενον εἰς τὰ ἐπίγεια, πρέπει νὰ ἦναι ὡς ὁ βασιλεὺς ἀνεύθυνον, καὶ οὕτως ἡ Θεοκρατία νὰ καταστῇ ἀδελφὴ τῆς Μοναρχίας. Προσμένομεν νὰ μᾶς εἰπῶσιν αὐριον οἱ Κύριοι Ἰπουργοὶ ὅτι καὶ αὐτοὶ, μὴ καταγινόμενοι οὐδαμῶς εἰς τὰ ἐγκόσμιζ, ἀλλὰ διὰ τὸ καλὸν μόνον τῆς πατρίδος καὶ διὰ τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς των ὑπηρετοῦντες, πρέπει ἐπίσης νὰ μὴ ὑπόκεινται εἰς εὐθύνην, νὰ ἦναι ἀπαρabiάστοι καὶ ἀνεπίκριτοι. Παρρινοῦμεν τοὺς ἐφευρετὰς τοιούτων σοφῶν νομοσχεδίων πρῶτον, νὰ καταστήσωσιν ἀνεξάρτητον καὶ ἀπὸ τὰς ψωμοζητείας ἐλεύθερον τὸν Κλῆρον, μισθοδοτοῦντες αὐτὸν ἀναλόγως· δεύτερον, νὰ τὸν ἐκπαιδεύσωσι, καθιδρύνοντας Σχολὴν ἱερατικὴν πρὸς μόρφωσιν Ἱεροκλήρων, Πνευματικῶν καὶ Ἱερέων ἀξίων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰψίστου· τρίτον, νὰ μὴ ἀποκλείωσι τοῦ ἀρχιερατικοῦ βαθμοῦ ἄνδρας ἔχοντας εἰς αὐτὸν ἀξιώσεις διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ φῶτά των. Κάνεις πλειότερον ἡμῶν δὲν ἐπεθυμῆ τὴν στερέωσιν καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ πολλὰ ὑπὲρ πατρίδος μοχθήσαντος Ἱερατείου. Ἀλλὰ φρονοῦμεν ἀνοσιουργίαν τὴν ἐπιχείρησιν τῆς Τυποκτονίας. Ἄς μὴ ἀπατῶνται οἱ Κύριοι Γραμματεῖς μᾶς· οἱ σκεπτόμενοι

Ἕλληνας ἀναλογιζόμεθα τὰς θεσμοθεσίας ἡμῶν, καὶ εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν τῶν ξένων νόμων ἀντιγραφὴν, τὴν ὁποίαν ὁ Μάουερ, Ἄβελ καὶ Συντροφία εἰσήγαγον εἰς τὴν Ἑλλάδα, τρεῖς μόνον ἐκ τούτων εὐρίσκομεν ἐγγυωμένας τὴν ὑπαρξίν ἡμῶν, τὴν Ἐλευθεροτυπίαν, τὸν Δημοτικὸν Ὄργανισμὸν καὶ τοὺς Ὀρκωτοὺς Κριτάς· αὐτὰς δὲ τόσον εὐκόλως δὲν θέλομεν στερηθῆ.

Ἡ διεύθυνσις τῆς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματείας ἐδόθη πάλιν εἰς τὸν ἀναρρώσαντα Στρατηγὸν Σμάλτσον, καὶ ὁ τῆς Ἑλληνικῆς Φάλαγγος ὀργανιστὴς Ριχάρδος Τσώρτσης ἐξῆλθεν ἤδη τῆς Πρωτεύουσας ὡς ἐπιθεωρητὴς τῶν κατὰ ξηρὰν στρατευμάτων. Ὀκτὼ ἑκατομμύρια ἐτησίως ἐξοδεύονται εἰς τὴν Γραμματείαν ταύτην, ἐκτὸς τῆς ἐκτάκτου δαπάνης, τὴν ὁποίαν ἀπαιτοῦσιν ἢ μίσθωσις καὶ διατροφή τῶν νεοσυλλέκτων ἑλαφρῶν σωμάτων, τῶν ἀποσταλέντων πρὸς κατὰπαυσιν τοῦ στασιασμοῦ καὶ τῆς ληστείας. Ἄν δὲ γίνωσι δεκτοὶ καὶ ὅσοι ζητοῦσι νὰ καταταχθῶσιν ἔτι εἰς τὴν Φάλαγγα, τότε τὰ δώδεκα ἑκατομμύρια τῶν προσόδων ὄλου τοῦ Κράτους θέλουσιν ἐπαρκέσει μὲν εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ Στρατιωτικοῦ. Εἶναι ἀνάγκη καὶ ὁ πικυαρκὸς στρατὸς νὰ ἐλαττωθῆ, καὶ οἱ ἀμεριμνομέριμοι αὐτοὶ τῶν πολεμικῶν διορισμοὶ καὶ προξίβασμοὶ νὰ παύσωσιν, ἐκτὸς μόνον διὰ πενήτηκοντα ἢ ἑκατὸν τὰ πολὺ τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος Ἀξιωματικοῦς, ἀδικηθέντας ἀπὸ τὴν πρώτῃν Ἐπιτροπὴν τὴν συντάξασαν τὸ Μητρώον. Ἀπὸ τὰς ἑπαρχίας ὅλας συσσωρεύονται σήμερον εἰς τὴν Πρωτεύουσαν ὅσοι ἔλαβον τὰ ὄπλα εἰς τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα καὶ ζητοῦσι μισθοῦς· ἐπειδὴ δὲ ὅλοι ὠπλοφορήσαμεν, πρέπει ἄρα ὅλοι ἡμεῖς νὰ μισθοδοτῶμεν ὅλους ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ ἐξ ἑνὸς μέρους φορολογούμενοι, ἐξ ἄλλου νὰ πληρωνόμεθα.

Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους συνεζήτησε τὸν περὶ ἀποδεκατώσεως νόμον, καὶ διὰ φρονίμου τροπολογίας, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς αὐτὸν, ἀφῆρσεν ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματειῶν τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀρπάξῃ δια τῶν Ἰταλλῶν τῆς ἰδιωτικῆς κτήματα, ὡς ἀμφισβητούμενα. Γνωρίζεις, φίλε, τὴν ἐπὶ Μαυροκορδάτου καὶ Θεοχάρου ἔτι τῶν ἰδιοκτησιῶν διαρπαγὴν, τὴν ὁποίαν διέταξε μὲν ἡ Γραμματεία τῆς Οἰκονομίας μὴ ἀρκουμένη εἰς τὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς ὀκτὼ σχεδὸν δέκατα τῆς ἑλληνικῆς γῆς, ἐπραγματοποίησαν δὲ πολλαχοῦ οἱ ἔφοροι μὴ συμβιβασθέντες εἰς τὰς χρηματικὰς τῶν διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν ἰδιωτῶν. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, οἱ διέποντες τὴν Ἑλλάδα ἐφρόνου αὐτὴν μὴ ἔχουσαν ὄμματα ὥστε νὰ βλέπῃ τὰ διαθήματα τῶν, μὴ ἔχουσαν ὦτα ὥστε ν' ἀκούῃ τὰς περὶ ἀρχῆς ἑριδὰς τῶν, καὶ μὴ ἔχουσαν φωνὴν ὥστε νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀγανάκτησίν τῆς. Σήμερον ὁμῶς, ὅτε εἰς ἓν ἑλληνικὸν Συμβούλιον διαλύονται τοῦ δεῖνος Ἰπουργικοῦ Συμβούλου τὰ σοφίσματα καὶ τοῦ δεῖνος Παικροῦ αἱ θεωρίαι, ὅτε τοῦ ἔθνους οἱ Πατέρες ἐπανέρχονται εἰς τὰ παρελθόντα καὶ ἀναφαίνονται ὑπέρημοι τῶν ἑλληνικῶν δικαίων, ἀναγκάζεται νὰ γνωρίσῃ πλέον ἡ Ἐξουσία ὅτι ἑλληνικῶς μόνον δύναται νὰ κυβερνήσῃ.

Τοιαῦτα, φίλε μου, τὰ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν διατρέχοντα κατὰ δὲ τὸ ἐξωτερικὸν, τρία εἶναι τ' ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἐφέλκουσι τὴν προσοχὴν ἡμῶν τῶν εἰς τὴν Καθέδραν κατοικούντων· ἡ δανειστικὴ Τράπεζα, ἡ τελευταία τοῦ δανείου δόσις καὶ ἡ πολεμικὴ τῆς Ἀγγλίας προπαρασκευή.

Εἶναι ἀληθὲς πλέον ὅτι ὁ Τραπεζίτης Ράιτ συνιστᾷ δανειστήριον κατὰστημα εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὅτι εἰς τὰς καλὰς τροπολογίας, τὰς ὁποίας τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους ἔκαμεν εἰς τὸν περὶ τῆς ἐθνικῆς Τραπεζῆς νόμον, προσθέτετε δύο

μεγάλης βεβαιότητος ἄρθρα· πρῶτον, ὁ τόκος δὲν θέλει υπερβαίνει τὰ ἐξ ἐπὶ τοῖς ἑκατόν· δεύτερον, τὸ κατάστημα δὲν θέλει δανειζέει εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὑποχρεωτικῶς, ἀλλὰ κατὰ θέλησιν τῶν ἐργολάβων του. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἡ ἐπιχείρησις αὕτη ἀρχεται μετ' ὀλίγον, καὶ ἡ πλήρης φατριαστῶν ἀργῶν Ἑλλάς θέλει μεταβληθῆ ταχέως εἰς φιλοπόνων μελισσῶν κυψέλην.

Ἡ τρίτη τοῦ δανείου σειρὰ, ἀναγκαία μόνον καθ' ὅσον δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν κυβερνητικὴν μηχανήμας, καὶ νὰ δίδῃ καιρὸν εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας νὰ κτίζωμεν τὸν οἶκον τῆς πατρίδος, ἀνεβλήθη καὶ μέχρι τῆς σήμερον μένει ἐκκεμηὲς ἀφ' ᾧ χρόνου ἐφθασεν ὁ Ἰωάννης Κωλέττης εἰς Παρισίους. ἠθέλομεν εὐγνωμονεῖ πρὸς αὐτὸν ἂν διὰ τῆς ἐν τῇ Γαλλίᾳ ἐπιτρόχης του ἐβράδυνε τὴν χορήγησιν τῶν χρηματικῶν μέσων τῆς Κυβερνήσεώς μας, διὰ νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν καθιέρωσιν θεσμοθεσιῶν ἐλευθέρων, τῶν ὁποίων διψᾷ ἡ Ἑλλάς. Ἀλλὰ πράττει ἀνάγκῃ ἑαυτοῦ ἂν τῶ ὄντι, ὡς λέγεται, ἐν ᾧ μισθοῦται ἀδρῶς διὰ τὴν ἀποστολὴν του, ἀντιπολιτεύεται πρὸς τὴν ἀποστείλασαν αὐτὸν Ἀρχὴν, συγγέων τὰ ἰδιωτικά του πάθη καὶ συμφέροντα μετὰ τῶν δημοσίων χρεῶν του.

Ἡ ἐμφάνισις μεγάλου ἀγγλικοῦ στόλου εἰς τὴν Μεσόγειον ἐμπνέει φόβον εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ὑπονοίας δίδει μεταβολῶν εἰς τὰ ἐν τῇ παλαιᾷ ὀθωμανικῇ Ἐπικρατείᾳ τρία διαχωρισμένα τὴν σήμερον Βασίλεια· καὶ ἡ Τουρκία καὶ ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Αἴγυπτος στρέφουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν θαλάσσιον αὐτὴν δύναμιν. Εἶναι ἀναντιρρήτον ὅτι τὸ ἑλληνικὸν Κράτος, διὰ νὰ ὑπάρξῃ, πρέπει ἢ νὰ λάβῃ μεγαλητέραν ἔκτασιν συνόρων, ἢ νὰ τρέφεται ἀδιακόπως ἐκ τῶν μεγάλων μαστῶν τῶν τριῶν Συμμάχων Δυνάμεων. Εἰς ταύτας ἐναπόκειται νὰ ἐκλέξωσιν ἐν τῶν δύο...

Ὁ ἌΓΝΩΣΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ.

Πολλοὶ καταδικάζουσι καὶ διόλου ἀπαγορεύουσι τὸν οἶνον, ὡς πολλῶν καὶ μεγάλων κακῶν πρόξενον. Ζητῶ συγγνώμην ἐγὼ ἂν καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν δὲν παραδέχωμαι τὴν γνώμην των. Τὸ πολῦτιμον αὐτὸ ποτὸν καὶ τοῦ Προφητάνακτος Δαβὶδ τὴν καρδίαν εὐφραίνεν· αὐτὸ καὶ τὰς φροντίδας ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλόν μας διώκει· αὐτὸ καὶ τῶν ποιητῶν τὴν φαντασίαν ἀναπετρόνει· καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν ὑποπτεύω πολὺ ὅτι καὶ ὁ Γαλιλαῖος, μὲ πλήρη ἀνθοςμίου φιάλην εἰς τὴν χεῖρα, ἐβλεπε τὰ περὶ ὅλα σαλεύοντα καὶ περιστρεφόμενα, ὅτε κατενόησε τὴν κίνησιν τῆς ὑδρογείου μας σφαίρας περὶ τὸν ἥλιον· πολυλάκις δὲ καὶ ὁ ἴδιος ἐγὼ, ἀηδιάσας τὴν ἄκραν τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων ἀκινήσιαν, ἐπρόστρεξα εἰς ἐν τῇ δύο ποτήρια νέκταρος ἀφρώδους, καὶ γλυκεία ζάλη μὲ παρέστησε τότε τὴν ἥρεμον μηχανὴν τοῦ Κράτους ὡς ἀπὸ ἀτμοῦς κινουμένην.

« Ὅρξ; ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε
Πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσι δίκαις,
Εὐδαιμονοῦσιν, ὠφελοῦσι φίλους·
Ἀλλ' ἐξένεγέ μοι ταχέως οἴνου χοῦ·
Τὸν νοῦν ἐν' ἐρῶ καὶ λέγω τι δεξιόν. »

Τὰ ἔπη ταῦτα τοῦ Ἀριστοφάνους χθὲς περὶ τὸ δειλινὸν ἐψιθύριζα μόνος εἰς τὸ παράθυρόν μου, ἀφ' οὗ πολλὴν ὥραν ἐματαιοπόνησα ζητῶν νὰ εὔρω τί νὰ γράψω εἰς τὴν Πλάστιγγα, καὶ εἶχα ἤδη ἀρχίσει δι' ἀφθόνου χοῦς εἰς τὸν Βάκχον νὰ ἐπικαλῶμαι τὴν θεῖαν του ἐμπνευσιν, ὅτε εἰς τὴν πλήθουσαν τετράδον, ὅπου κεῖται ὁ χαμηλὸς οἰκίσκος μου, παρετήρησα καθήμενον καὶ ὀμιλοῦντα εἰς ἐν ἐργαστήριον ὑποκάτω μου ἄγνωστον εἰς ἐμὲ ἄνθρωπον. Ὁ ἱματισμὸς του ἦτον ξένος· ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἐμβριθὲς

ἦθος καὶ τὴν ἑλληνικὴν ὁμιλίαν του ἐφαίνετο Ἕλληνας γνήσιος· ἡ δὲ ἠλιοκεκαυμένη χροιά του ἐδείκνυεν ἄνδρα διακτιώμενον εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ προσφάτως ἐμβάντα εἰς τὴν πόλιν· εἰς τὸ μετόπωρον τῆς ἡλικίας του, συνδιελέγετο ἰσοκεμένως μετὰ τινων πολιτῶν, καὶ Σωκράτης νέος, ἐφιλοσόφει περὶ τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος. Κύκλος φιλοπραγμῶνων καὶ περιέργων ἀκροατῶν τὸν περιέζωσε μετ' ὀλίγον· ἐγὼ δὲ ἀπὸ τὸν ἐξώστην (1) τῆς ταπεινῆς οἰκίας μου τείνων τὰ ὦτα πρὸς τοὺς λόγους του, συγχρόνως ἠπένιζα τὰ βλέμματα πρὸς τὸ ἰσκαμμένον ἀπὸ τὴν σκέψην καὶ φαλακρούμενον μέτωπόν του. Ἠρώτησε κατὰ πρῶτον τοὺς περιστῶτας ἐμπόρους καὶ ἐργαστήρας πῶς διάγουσιν ἀκούσας δὲ ὅτι ταπεινῶς καὶ ὅτι νεκρὰ τὰ πάντα, «φεῦ! εἶπε· βαρὺν φόρον ἀποπίομεν εἰς πᾶσαν τὴν Εὐρώπην καὶ κατ' ἔτος γυμνούμεθα, παραμελοῦντες τὰ δῶρα τῆς ἡμετέρας γῆς. Ἀκατέργαστον πωλοῦντες εἰς τοὺς ξένους τὴν μεταξὴν, τὸ λίνον, τὴν εὐβοϊκὴν καὶ ἀκαρνανικὴν ξυλείαν, ἀγοράζομεν ταῦτα κατεργασμένα ἐπὶ δεκάπλασίᾳ τιμῆς, καὶ πτωχεύοντες ἡμεῖς, πλουτίζομεν ἄλλασθενεῖς μεταξουργοὺς, λινοπώλας καὶ ξυληθόρους. Ἀντιγράφαντες τὰς ξένας βίβλους καὶ νομοθεσίας, ἐπεχύσαμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀργανισμοὺς ἀναρμόστους, καὶ οὐδὲ μίαν βιομηχανίαν ἐξητήσαμεν νὰ φέρωμεν εἰς αὐτήν. Ὁ μέγας Πέτρος, καὶ ναυπηγὸς καὶ ξυλουργὸς καὶ σιδηρεὺς ἔτη πολλὰ χρηματίσας εἰς τὴν πεφωτισμένην Εὐρώπην, εἰσήγαγε τὰς τέχνας εἰς γῆν ἀγρίαν, καὶ τοὺς γενειήτας καὶ βαλανηφάγους Σκύθας του ἐξήγαγεν ἀπὸ τὰ λιμναῖά των ὕδατα καὶ τὰς καλαμίνους καλύβας των δορυκτῆρας τῆς Εὐρώπης αὐτῆς· ἡμεῖς δὲ, οἱ

(*) Λέξις ἐν χρήσει εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἤτις, σημαίνουσα τὸ Τουρκικὸν χαγιάτι, ἰσθδυναμῆ μετὰ τὸ balcon τῶν Γάλλων.

λεγόμενοι διὰ τὴν εὐφυΐαν τῶν πατέρων μας οἱ πρωτότοκοι τῆς γῆς υἱοὶ καὶ εἰς τὸ κεντρικώτερον τοῦ κόσμου κείμενοι, καθήμεθα ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς σκοπιᾶς τῆς Μεσογείου ἀργοί, καὶ θρηνολογοῦντες τὴν μεγάλην ναυαγίαν μας, ζητοῦμεν νὰ τρεφώμεθα ἀπὸ ἐλέη καὶ ψωμοζητείης. Εἰς ταύτην ἔμως τὴν γῆν, (ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ἐκτείνων τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν ἀριστερὰν πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν,) περὶ τὰς ὄχθας αὐτὰς τοῦ Ἰλισσοῦ, ἐκυκλοφόρουσαν ἄλλοτε ὀκτακόσαιοι χιλιάδες κατοίκων φιλέργων καὶ βιομηχανῶν· οἱ μὲν, λιθογλύφοι καὶ τέκτονες, ἐνέπλεον τὴν πόλιν ἀπὸ ἀνδριάντας, στήλας, στοὰς καὶ ναοὺς· οἱ δὲ, ἰστουργοὶ καὶ ὕφανται, ἠργάζοντο πέπλους χρυσοῦς, ἀμοργίνοὺς χιτῶνας καὶ πορφυρᾶς ἰσθῆτας· οἱ δὲ, χρυσοῦργοι καὶ ἀργυροχόοι, κατεσκευάζον φιάλας καὶ ἀμφορεῖς, λιθοδέτους μετὰ ἀδάμαντας καὶ σμαράγδους. Τετρακόσαιοι περίπου τριῆρεις Ἀθηναῖον ἔπλεον τὴν Μεσόγειον, ἐμπορευόμενοι καὶ φορολογοῦσαι τὰ παράλια τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἑλλάδος Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς. Τὰ προϊόντα τῶν τριῶν τούτων μερῶν τῆς γῆς, ἀπὸ Ἀθηναίους ἀνταλλακτικόμενα, ἤρχοντο εἰς τοὺς λιμένας τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἦσαν οὗτοι αἱ ἀποθήκαι τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου. Εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ εἰς τὸν ἔρημον τὴν σήμερον Φαληρέα ἔκειντο ἄλλοτε σεσωρευμένα καὶ τῆς Λυβίας τὸ ἐλαφάντινον ὄστον καὶ τ' ἀρώματα, καὶ τῆς Αἰγύπτου αἱ ἰστουργίαι, καὶ τῆς Καρχηδόνας οἱ τάπητες, καὶ τῆς Κυρήνης ὁ χαλκός, καὶ τῆς Συρακούσης ὁ σίτος, καὶ οἱ δοῦλοι τῆς Φρυγίας καὶ Θεσσαλίας. Αἱ ἰσχυρᾶς τῆς Ἀπικῆς, αἱ κολυμβάδες ἐλαϊαί τῆς, αἱ νικιστράτειαι σταφίδες τῆς ἦσαν πανταχοῦ περιβόητοι καὶ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν ἐπιζήτητοι...

Τὸν λόγον του διέκοψαν αἱ κραυγαὶ καὶ ἡ παρουσία ἑρασυστόμου τινὸς πολίτου, ὅστις διέτρεχε τὴν ὁδὸν τοῦ Διόλου,

ἀποτεινών πρὸς ὅλους σχεδὸν τοὺς διαβάτας ἀπὸ μίαν αὐθάδη φράσιν.

— Ἡ Πλάστιγξ, (ἠρώτησεν οὗτος μὲ στεντόρειον φωνήν, φθάσας ὑπὸ τὴν οἰκίαν μου καὶ βλέπων ἐπάνω πρὸς ἐμὲ,) ἡ Πλάστιγξ πότε μᾶς φαίνεται;.. Ἐθνικὴ ἔνωσις;.. Παῦσις φησὶν;.. Καὶ τὸν Μαυροκορδάτον;.. Καὶ τὸν Κωλέττην;.. Ἔ;..

— Ὁ Στράτος, ὁ Μαλάμος καὶ Ζέρβος... (εἶπεν ἔπειτα πρὸς ἓνα φουστανελοφόρον Πολεμικόν.) Ἐθνοσυνέλευσις;.. Σύνταγμα;.. Ἔ;..

— Ἡ δραχμὴ, τῆς δραχμῆς... (εἶπε καὶ πρὸς ἓνα λογιωτατίζοντα Ἰπαλληλίσκον.) ὅλα τεχνολογία, δραχμολογία;.. Ἔ;..

— Παραγραφαί, Κωδίκελλα... (ἔκραξε καὶ πρὸς Δικηγόρον τινὰ κρατοῦντα ὑπὸ τὴν μασχάλην ὀγκώδη φάκελλον ἐγγράφων.) καὶ πατατὶ καὶ πατατά;.. Ἔ;..

— Purgare, segnare... Καθάρσεια, αἵματα... Signor Dottore!.. (ἐφώναξε τέλος πάντων καὶ πρὸς ἓνα Ἰπποκράτην μᾶς ἐφιππον, ὅστις μὲ τοὺς πόδας τοῦ βουκεφάλου του, πρὸς μόνην ἀπόκρισιν, λασπώσας τὸ ἀναιδὲς καὶ κωμικὸν αὐτὸ πρόσωπον, ἐπέρασεν ὡς ἀστραπή.)

— Πήγαινε ὅπου σέλλεις τοὺς ἀζώρους σου, ψευτοἰατρεῖ! ἐκραύγασε σφογγιζόμενος· καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπομακρυνόμενον ὁ ἀγνωστός μᾶς φιλόσοφος ἔχων ἀκόμη τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστρεμμένους, ἐπεφώνησε τὸ ἀριστοφάνειον·

« Ὡ μισρὲ, καὶ βδελυρὲ,
καὶ κεκράκτα, τοῦ σοῦ θράσους
πᾶσα μὲν γῆ πλεῖα,
πᾶσα δ' ἐκκλησία,
καὶ τέλη, καὶ γραφαί,
καὶ δικαστήρι, ὦ
βορβόρο-άραξι, καὶ
τὴν πόλιν ἀπασαν ἡ-
μῶν ἀνατετυρβακῶς,

Ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφικας βῶν. »

« Οἱ τοιοῦτοι μὲ ὄλον τοῦτο, (εἶπεν ὁ ἐλλογιμώτερος τῶν παρευρισκομένων ἐμπόρων,) οἱ τοιοῦτοι εὐδοκιμοῦν σήμερον εἰς τὴν πολιτείαν μας, καὶ ἄστεγος, ἄσιτος, ἐν ᾧ βρέχεται, χιονίζεται καὶ λιμώττει ὁ τίμιος, αὐτοὶ ἔχουν σωρὸν ἀγαθῶν εἰς τὴν οἰκίαν των· αἱ ἀποθήκαι των γέμουν ἀπὸ λευκότατον ἄλευρον, αἱ στέρναι των ἀπὸ καθαρότατον ἔλαιον καὶ οἱ πίθοι των ἀπὸ εὐωδέστατον οἶνον· τρώγουν εἰς πινάκια ὄχι πῆλινα, ὄχι ξύλινα καὶ σαπρὰ, ἀλλ' εἰς ἀργυρᾶ καὶ χρυσαῖ· τρώνουν ὑπὸ τοὺς πόδας των τάπητας ἰωνικοὺς καὶ τρυφῶσιν ἐν μέσῳ γαλλτικῶν ἐπίπλων καὶ κειμηλίων. »

« Διὰ τοῦτο, ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος, καὶ ἡ πολιτεία μας εὐημερεῖ! Ἰπόθεσις γεωργὸν ἀπὸ τὸ θέρος ἐπιστρέψαντα καὶ ἀναμιγνύοντα τὰ ἐκ τῆς φύσεως διακεκριμένα, τὸν σῆτον, τὴν κριθὴν καὶ τὰ ὄσπρια· ἐκ τῆς ἀναμιξεως αὐτῆς θέλει δυνηθῆναι ζυμῶσις καλὸν ἄρτον, ἢ νὰ μαγειρεύσῃ καλὸν φαγητόν; Ἡ διάκρισις καὶ ἡ ἐκλογή τῶν ἀνθρώπων εἶναι τὸ πρῶτιστον χρέος τῆς Ἀρχῆς. Ἄνευ διακρίσεως καὶ σκέψεως ὀρθῆς τὰ μεγαλύτερα βασίλεια σμικρύνονται καὶ τελευταῖον καταστρέφονται· πολλῶν δὲ μᾶλλον τὰ μικρὰ καὶ ἀνοργάνιστα δὲν μεγαλύνονται. Οὔτε τοῦ Ὀμήρου ἡ Ἰλιάς δύναται νὰ προκύψῃ ποτὲ ἀπὸ αὐτόματον καὶ τυχηρᾶν συναρμογῆν τῶν εἰκοσιτεσσάρων τοῦ ἀλφαβῆτου στοιχείων, οὔτε ἡ Ἑλλάς δύναται νὰ ὀργανισθῇ ποτὲ καὶ εἰς τὸν μέγαν ὄρον της νὰ φθάσῃ ἀπὸ τυφλῆν καὶ ἀπερίσκεπτον δύναμιν κυβερνωμένη. »

Ἡ συνδιάλεξις ἐλάβανε χαρακτῆρα σοβαρὸν καὶ πολλὰς σαφῆς ιδέας ἐξέθετεν ὁ ἄγνωστος, ὅτε αὐτοῦ καὶ τῶν περιεστώτων ἀπέσπασε τὸν γέλωτα τρανός τις Ἰπουργηματίας, φέρων σκιάδιον πτερωτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, χροσσούς ἀργυρῶδεις καὶ παράσημα λαμπρὰ εἰς τὸ στήθος· ἐβάδιζε μὲ ὑπερήφανον βῆμα, ὑποβλέπων εὐαρέστως τὴν διαυγάζουσαν

στολήν του και χαίρων ὡς ταῦς, ὅστις εἰς τὸν ἥλιον ἐπιδεικνύει τὰ σμαράγδινα πτερά του. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὅσον ἦτον ἐξωτερικῶς στιλπνός, τόσον ἐσωτερικῶς ρυπαρός και κακοήθης· ἴσως και πορφυρίτης ἔξωθεν, τάφος ἔνδον μεστός σηπεδόνος και σκολήκων.

« Νὰ σᾶς διηγηθῶ, φίλοι, (ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος,) ἐν περιεργῶν ἀνέκδοτον, πολλὴν ἔχον σχέσιν μετὰ τὸ θέαμα τοῦτο. Φυσιολόγος τις μέγας τῆς Ἰταλίας, ὁ Σπαλατσάνης, ἐπιθυμῶν νὰ παρατηρήσῃ τὸν βίον τῶν μελισσῶν, ἔβαλε κυφέλλην τινὴ εἰς σκευὸς ὑάλινον διὰ νὰ βλέπῃ ἔξωθεν και ἀκινδύνως τὰς ἐργασίας των. Ἀφ' οὗ ἔλαβε πολλὰ δείγματα τῆς βιομηχανίου νοητικότητός των και τῆς μικρᾶς νομοθεσίας, καθ' ἣν κυβερνᾶται ἡ κοινωνία των, ἀπέπειραν νέαν ἐπιχειρῶν, εἰσήγαγεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν νεκρὸν και σεσηπὸς ποντίκιον. Τὸ ἔθνος τῶν φιλοπόνων ἐντόμων ἔμεινε κατ' ἀρχὰς ἐκπεπληγμένον και ἀργὸν διὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, προηγουμένης τῆς βραδείας του, ἤρχισε νὰ ἐξυφαίνῃ κήρινον ἴσθον και νὰ περιτυλίτῃ μετ' αὐτὸν τὸ δυσῶδες πτῶμα, ἀφ' οὗ δὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ περιέδυσσε καλῶς, ἡσύχασε και ἀνέλαβε πάλιν τὰ συνήθη ἔργα του. Ὁ λαμπρὸς ἱματισμὸς τοῦ Ἰπουργηματικῆς τοῦτου εἶναι, φίλοι μου, ὁ κηρὸς, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐνέδυσαν αἱ μέλισσαι τὸν μεμιασμένον ποντίκιον. Ἀλλ' ἡ Ἐξουσία καλύπτουσα τοὺς τοιοῦτους μετὰ τοιαύτας στολάς, ἀντὶ νὰ καθαρίζῃ, δὲν μολύνει ἀπ' ἐναντίας ἔτι μᾶλλον τὴν κοινωνίαν μας; »

« Ἄν τὸ πρᾶγμα οὕτως ἔχη, (εἶπεν ἄλλος,) πρέπει νὰ κρατῶμεν ὅλοι τοὺς μυκτῆράς μας κλειστούς, ἐπειδὴ ἀπὸ τοιαῦτα δυσῶδη λείψανα ἐγένεθη ἡ ἑλληνικὴ κυφέλη. »

« Ὁ! ναι, (ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος) και εἰς μάτην πολλὰ

μέλισσαι πετᾶτε περὶ τὰ ἄνθη τῶν κήπων και γενᾶτε μέλι εὐώδες και ῥοδόπνον. Ἀπὸ τὴν πολιτείαν μας ζητεῖ πρὸ πολλοῦ ἡ ἀρετὴ ν' ἀποδημήσῃ· αἱ ἀρχαὶ τοῦ καλοῦ και δικαίου λησμονοῦνται· Οἱ Πρῶτοι και νοημονέστεροι τοῦ ἔθνους, τετυφλωμένοι ἀπὸ τὰ πάθη και εἰς φατρίας διηρημένοι, ἀσθμαίνοντες κυνηγοῦσι τὴν σκιὰν ψευδοῦς εὐτυχίας. Ἡ πεφωτισμένη δὲμω Ἐυρώπη περιμένει ἀπὸ ἡμᾶς ταχεῖαν πρόδον και ἀποζημίωσιν τῶν τόσων ὑπὲρ ἡμῶν προκαταβολῶν τῆς, και ἡ λοιπὴ ἑλληνικὴ οἰκογένεια, ἡ ἀπὸ τῶν συνόρων μας μέχρι τοῦ Δουναβέως ἐκτεινομένη, ἐνατενίζει τὰ ὄμματα πρὸς ἡμᾶς, ὡς πρὸς ἡγεμόνας ὁδοῦ ἐνδοξοῦ και φερούσης εἰς εὐτυχίαν. Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα ἡμεῖς ἔχομεν πάραργα και ὀλίγου λόγου ἄξια φρονοῦμεν...

« Βαρὺς, (ἐπανελάβε μετὰ μικρὰν παύσιν, βάλλων τὴν δεξιὰν εἰς τὸ στήθος και ἀνεγειρόμενος,) βαρὺς και πυκνὸς και μεμολυσμένος ὁ ἀήρ τῆς Πρωτευούσης, και ἡ ψυχὴ μου ἀποβάλλει τὴν γαλήνην τῆς, και τὴν καρδίαν μου ἀναταράττει πατριωτικὴ ὄργη... Ἄς ἐπανελθῶ εἰς τὰς ἀγάλας τῆς φύσεως, εἰς τὸ φιλέρημον ἄσυλόν μου, ὅπου ἀπολαύει τις νοερὰν ὑπαρξίν και λησμονεῖ τὴν κακίαν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πανταχοῦ τὰ ἀνθρώπινα σφαλερά, και ὅτι κατὰ τὸν γεωργικὸν μου βίον και γάλαζαι και πάχλαι και αὐχομοὶ και ὄμβροι πολυήμεροι και νόσοι ἀφαιροῦσαι τὰ καλῶς τετραμμένα πρόβατα μετὰ λυποῦσιν ἐνίοτε. Ἀλλὰ ποῦ γλυκύτερον διαίγει τις τὸ θέρος, παρὰ πλησίον τῶν βυάκων και ὑπὸ τὰ σκιερὰ δάση; Ἀλλὰ ποῦ ἀρεστότερον χεῖμαζει τις, παρὰ πλησίον ἀφθάνου πυρὸς εἰς ἀγροτικὸν οἰκίσκον; Ποία ζωὴ ἄλλη παρὰ τὴν τοιαύτην προσφιλεστέρα εἰς τὰ θεῖα, ποθεινότερα εἰς τὴν ἀρετὴν, ἡδυτέρα εἰς γυναῖκα και εἰς τέκνα, εὐχарιστοτέρα εἰς φίλους; Ἐγὼ θαυμάζω πῶς ἐλεύθερος ἄνθρωπος

κτῆμα γλυκύτερον τοῦ ἀγροῦ θεωρεῖ ἄλλο τι, ἢ ἐπιμέλειαν γλυκύτεραν τῆς γεωργίας ἄλλην τινά·» καὶ ἀποτινάσσων ἐκ τῶν ἱματίων καὶ ὑποδημάτων του τὴν κόκκιν τῶν Ἀθηναίων, «φεύγωμεν, εἶπεν, εἰς τοὺς μεμακρυσμένους ἀπὸ τὰς θυέλλας τῶν παθῶν λειμῶνας, ὅπου ἀθῶαι Μοῦσαι ψάλλουσιν ὕμνους ἐλευθέρους εἰς Ἄρετῆν.

« Χωρῶμεν εἰς πολὺρροδους
λειμῶνας ἀνθημῶδεις,
τὸν ἡμέτερον τρόπον,
τὸν καλλιχορώτατον,
παίζοντες, ἐν ὀλβίαι
Μοῖραι ξυνάγουσι.
Μόνις γὰρ ἡμῖν ἦλιος
καὶ φέγγος διαρὸν ἐσπιν. » —

Αὐτὸς μὲν ἐγένετο ἄφαντος, καὶ ὅλοι ἐκθιμένοι προσηλωμένους εἶχον ἀκόμη τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν τόπον, τὸν ὅποιον πρὸ μικροῦ κατεῖχεν, ὡς ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος εἰς αἰθρίαν καὶ μέγα φῶς ἀναβλέποντες· ἐγὼ δὲ, παρατηρήσας διαβαίνοντα τὸν περιηγούμενον τὴν Ἑλλάδα Μουκλέρου Μουσικῶ τὸν ἐκ Προυσίας, «εἰς ταύτην, (εἶπα κατ' ἑμαυτὸν,) εἰς ταύτην τὴν μερίδα τῶν πολιτῶν ἂς ἔλθῃ οὗτος νὰ μελετήσῃ τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸ ἄσβεστον πῦρ τὸ καταφλέγον αὐτήν. Οὐδὲ οἱ παρ' ἡμῖν Πρέσβεις, οὐδὲ κανεῖς τῶν ἄλλων ξένων, πρὸς τοὺς ὁποίους φοιτᾷ καὶ συχνάζει, ἐδυνήθησαν νὰ ἐνοήσωσιν ἡμᾶς καλῶς. Ἐκ τῆς χωρικῆς καλύβης μέχρι τῶν βαθμίδων τοῦ Ἀνακτορίου λαὸς σκεπτόμενος κατανοεῖ καὶ τὰ πταιίσματα καὶ τὰς βουλὰς τῶν ἀρχόντων, καὶ προαλείφεται εἰς διανοητικὴν πάλην, ἧτις θέλει μετ' ὀλίγον ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν προσδευόντων ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης...»

Ἐν τοσοῦτῳ χάριτι θείᾳ, φίλοι ἀναγνώσταί μου, ἰδοὺ ἐν ἄρθρον ἀρκετὰ ἐκτεταμένον καὶ κατέχον ὀκτὼ σελίδας ὄλο-

κλήρους τοῦ Φυλλαδίου μου. — Ἀλλὰ τὸ δραματικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον; ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος φιλόσοφος; τίς ἦταν; πόθεν ἦλθε, καὶ ποῦ ἔφυγεν; — Ἐπειδὴ, Κύριοι, μὲ τόσῃ περιέργειαν μ' ἐρωτᾶτε, σᾶς ἐξομολογοῦμαι ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι διόλου ἀνύπαρκτος, καὶ ὅτι ὁ καλὸς μου Βάκχος, τοῦ ὁποίου χθές, καθὼς σᾶς ἔλεγα, εἶχα ἐπικαλεσθῆ τὴν βοήθειαν ὑπὲρ τῆς πτωχῆς Πλάστιγγός μου, μὲ τὴν μαγικὴν του δύναμιν μὲ παρέστησεν ἐν τοιοῦτον φανταστικὸν ὄν καὶ ὅλα τ' ἄλλα ὅσα σᾶς ἐδιηγήθην.

Φ Ι Λ Ο Λ Ο Γ Ι Α .

Εἰς πᾶσαν ποίησιν ὁ ἄνθρωπος ἐπετηδεύσει πρὸς χάριν τῆς ἀκοῆς ἁρμονίαν τινὰ ἀποτελουμένην διὰ τῆς διαφοροῦ πρὸς ἀλλήλας θέσεως τῶν φωνῶν καὶ τῶν μερῶν τοῦ προφορικοῦ λόγου, καὶ ἀναλογοῦσαν πρὸς τὰς κινήσεις τῆς ψυχῆς καὶ αὐτοῦ κατὰ τινὰ τρόπον τοῦ σώματος. Ἐντεῦθεν τὰ μακρὰ καὶ τὰ βραχέα, τὸ μετρικὸν σύστημα καὶ ἡ λοιπὴ ἄλλη ἐπιτηδεύσεις περὶ τὴν ποίησιν τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων. Ἀφ' οὗ ἐξέλιπεν ἡ μουσικὴ ἐκείνη μελοποιία διὰ τὴν σύμμειξιν ἴσως διαφορῶν ἐθνῶν καὶ νέων πραγμάτων, εἰσῆχθη κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ἑλληνικὴν ποίησιν ἀντὶ τοῦ χρόνου τῶν φωνῶν ὁ τονισμὸς τῶν στίχων, καὶ ἀντὶ τοῦ μέτρου τῶν ποδῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν συλλαβῶν, ἐπὶ τέλους δὲ καὶ ἡ ὁμοιοκαταληξία, ὡς πρόσθετός τις καὶ πολλαχῆς χαρίεις ῥυθμὸς τοῦ ποιητικοῦ λόγου.

Καθὼς ἡ γλῶσσά μας σώζει μέχρι τῆς σήμερον μικρὸν τι μέρος τῆς παλαιᾶς ἐκείνης, διὰ νὰ εἶπω οὕτω, μελωδίας καὶ τὰ τὴν σύνθεσιν τῶν συλλαβῶν, τῶν λέξεων καὶ ὄλου τοῦ λό-

γου, οὕτω διατηρεῖται καὶ τὸ ἀνομοιοκατάληκτον τῆς στι-
χουργίας εἶδος εἰς διάφορα τῆς Ἑλλάδος μέρη, πρὸ πάντων
δὲ εἰς τὴν Στερεάν καὶ τὴν Πελοπόννησον. Αὐτοῦ ὁ λόγος τὸ
μεταχειρίζεται εἰς ὄλατου σχεδὸν τ' ἄσματα, πολεμικὰ, ἠθικὰ
καὶ ἱστορικὰ, τὰ ὅποια ἔχοντα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δραματι-
κὴν τινα καὶ σύντομον οἰκονομίαν, διαφυλάττουσιν συγχρόνως
τὴν ἀρχαϊκὴν ἐκείνην καὶ ἀπέριττον ἀπλότητα, ἥτις διαγράφει
καὶ πλάττει ποιητικώτερον πᾶσαν ὑπόθεσιν με-ὀλίγας καὶ
φυσικῶς συντεταγμένας λέξεις. Κατὰ τοῦτο ἡ ποίησις τῶν
παλαιῶν μας εἶναι πολὺ ἀνωτέρα τῆς τῶν νεωτέρων, οἵτινες
μεθοδικοὶ μᾶλλον ὄντες καὶ ψυχροὶ παρατηρηταὶ τῆς φύσεως,
παρὰ θεαταὶ αὐτῆς εὐαίσθητοι καὶ ἐνθουσιῶντες, ἐκλαμβάνουν
πολλάκις ὡς ποιητικὰς ἐμπνεύσεις τὰς τεχνικὰς καὶ βεβια-
σμένας ὀρμὰς τῆς πασχούσης ἢ ἀδυνατούσης φαντασίας των.
Ἀλλὰ περὶ τούτων ἐν ἄλλοις.

Τὰς τοιαύτας δημῶδεις τῆς Ἑλλάδος ποιήσεις οἱ πεφωτι-
σμένοι Εὐρωπαῖοι φροντίζουν νὰ συνάγῃσι, καὶ πολλὰς ἐξ αὐ-
των ἐθαύμασαν. Καταχωρίζομεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα μίαν ἢ
δύο, αἱ ὅποιαί μᾶς ἔτυχον πρόχειροι, βέβαιοι ὅτι θέλομεν
προξενήσει ὄχι μακρὰν τέρψιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

— Τί ἔχεις, μνήμα, καὶ βογγᾶς καὶ βαρβαναστεναίξεις;
Μήπως τὸ χῶμα σὲ βαρεῖ καὶ ἡ πέτρα σου μεγάλη;
— Μὴδὲ τὸ χῶμα μὲ βαρεῖ καὶ ἡ πέτρα μου μεγάλη.
Δὲν πύρες τόπον νὰ διαβῆς καὶ δρόμον νὰ περάσῃς,
Μόν' ἦλθες καὶ μὲ πάτησες ἐπάνω στοῦ κεφάλι;
Τάχα δὲν ἤμουν καὶ ἐγὼ νῖος, δὲν ἤμουν παλληκάρι;
Τάχα δὲν ἐπερπάτησα τὴν νύκτα μὲ φεγγάρι,
Μὲ δέκα πιδυμαῖς σπαθί, μὲ μίαν ὀργυρὴν τουφέκι;
Τάχα δὲν ἐπολέμησα σὰν ἀῖο παλληκάρι;
Τριάντα Τούρκους ἐσφαξά εἰς ἓνα μερονύκτι,
Ἄλλους σαράντα λάβωσα στὸν πόλεμον ἐπάνω,
Καὶ τὸ σπαθί τσακίσθηκα, ἔγινε δυὸ κομμάτια,
Κ' ἓνας ἔχθηρὸς Τουρκόσκυλλος μὲ τ' ἄτι μὲ προφθάνει.

Ἐὸ γραταγάνι ἔδωλε καὶ ἐπάνω μου τὸ σύρι-
Τὸ γραταγάνι ἔπασα μὲ τὸ δεξιό μου χέρι,
Κ' ἔδωλε τὴν πιστολά του καὶ ἐπάνω μου ἀδειάζει,
Στὸ χῶμα μὲ ἐξάπλωσεν, ἔδω πού μὲ κυττάζει.
Κλάψε με, φίλε, κλάψε με . . . . .

Εἰς τὸ ἀκόλουθον ποιημάτιον εὐρίσκομεν φυσικώτατα ζω-
γραφουμένην τὴν συζυγικὴν πίστιν Ἑλληνίδος, καὶ ἐνθυμού-
μεθα τὴν ὠραίαν τοῦ Ὀμήρου ποίησιν περὶ Πηνελόπης καὶ
Ὀδυσσεύς.

« Μαλαγματινὸς ἀργαλιῆς καὶ ἐλεφαντίνου κτήν
Κ' ἓνα κορμὶ ἀγγελικὸ κάθεται καὶ ὑφαίνει.
Πραγματευτῆς ἐπέρασε στὸν Μαῦρο καὶ ἑλλάρης,
Κοντοκρατῆ τὸν Μαῦρό του καὶ τὴν καλημεραῖ.
— Καλὴ σου μέρα, κόρη μου. — Καλῶς τὸν ξένον ποῦ ἴθι.
— Κόρη, πῶς δὲν πανδρεύεσαι νὰ πάρῃς παλληκάρι;
— Κάλιο νὰ σκάσ' ὁ Μαῦρός σου παρὰ τὸν λόγον ποῦ ἴθι.
Ἄνδρα ἔχω στὴν ξενιτειὰ δώδεκα τώρα χρόνους,
Κ' ἀκόμα τρεῖς τὸν καρτερῶ καὶ τρεῖς τὸν ἀπαντήσω,
Κ' ἂν δὲν ἔλθῃ καὶ ἂν δὲν φανῇ καλόγηρα θὰ γένω,
Κ' εἰς τὸ καλὶ θὰ σφαιλισθῶ, τὰ μαῦρα θὰ νὰ βάλω.
— Κόρη μ' ἄνδρας σ' ἀπέθανε; κόρη μ' ἄνδρας σ' ἐχάθη;
Τὰ χέρια μου τὸν κράτησαν, τὰ χέρια μου τὸν θάψαν.
Ψωμί, καὶ τῶ μοίρασα, καὶ εἶπα νὰ μοῦ τὸ δόσῃς.
— Τὸν κράτησες; τὸν ἔθαψες; Θεὸς νὰ σὲ πλερώσῃ!
Ψωμί, καὶ τὸν μοίρασες; ἐγὼ σοῦ τὸ πλερόνω.
— Ἐγὼ φίλὶ τὸν δάνευσά, καὶ εἶπα νὰ μοῦ τὸ δόσῃς.
— Φιλὶ καὶ ἂν τὸν ἐδάνεισες, τρέχα καὶ γύρνε τὰ.
— Κόρη μ' ἐγὼ ἴμαι ἄνδρας σου, ἐγὼ ἴμαι ὁ καλὸς σου.
— Ἄν ἦσαι σὺ ὁ ἄνδρας μου, ἂν ἦσαι ὁ καλὸς μου,
Δεῖξέ σημάδια τοῦ σπητιοῦ, καὶ ἀπάκει νὰ σ' ἀνοίξω.
— Μηνιὰν ἔχεις στὴν θύρα σου, καὶ κλῆμα στὴν αὐλὴ σου;
Κάμνει σταφύλια ῥοζακιά, καὶ τὰ κρασοῦ του μέλι.
— Αὐτὰ τὰ ξεῖρ ἢ γειτονιά, τὰ ξεῖρ ὁ κόσμος ἐλός.
Δεῖξέ σημάδια τοῦ κορμιού, καὶ ἀπάκει νὰ σ' ἀνοίξω.
— Ἐλὶὰν ἔχεις στὸ μάγουλο, ἔλὶὰν σὴν ἀμασώλη,
Καὶ στὸ δεξί σου τὸ βυζὶ μικρὰν δαγκαματίτσα.
— Βάγρεις, τριχᾶτ' ἀνοίξετε· αὐτὸς εἶν' ὁ καλὸς μου. »

Ὅσον ἡ φαντασία ὀλιγώτερα ἐμπόδια εἰς τὰς ἐργασίας τῆς ἀπαντᾷ, τόσον ἡ δημιουργός τῆς δύναμις, μένουσα τότε ἐλευθέρα, δύναται νὰ πλάσῃ ποικιλώτερα καὶ χαριέστερα. Διὰ τοῦτο φρονοῦμεν εὐλογον καὶ συμφέρον εἰς τὴν σημερινὴν ἡμῶν ποίησιν νὰ μὴ μεταχειρίζομεθα πάντοτε τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, ἥτις, ἀναφαίρετος ἴσως ἀπὸ τὰ λυρικά καὶ σατυρικά ποιήματα, ἀναμφιβόλως δύναται ν' ἀφαιρεθῇ μετ' ἐπιτυχίας ἀπὸ τὰ ἠρωικά καὶ δραματικά.

Πρὸ τινων ἡμερῶν ὁ Ἰκέσιος Λάτρης, ἀνὴρ ἀγωνισθεὶς μὲν καὶ πολιτευόμενος ἐντίμως ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐπαναστάσεως, φίλος δὲ πάντοτε τῶν Μουσῶν, μᾶς ἔδωκε παράφρασίν του τινὰ τῶν Χρυσῶν Ἐπῶν τοῦ Πυθαγόρου εἰς στίχους ἄνομοιοκαταλήκτους, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν ἐνταῦθα ὄχι μόνον διὰ τὰ μεγάλα τοῦ Σαμίου φιλοσόφου παραγγέλματα, ἀλλὰ καὶ ὡς καλόν τι δοκίμιον καὶ δεῖγμα τοῦ τοιοῦτου εἶδους τῆς στιχουργίας εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν παλαιῶν ἑλληνικῶν ποιημάτων, τῶν ὁποίων ἡ μελέτη μᾶς εἶναι ἀναγκασιότατη. Ἡ παράφρασις ἔγινεν ἐπίτηδες πιστὴ πρὸς τὸ κείμενον, φυλάττουσα πολλάκις αὐτὰς τὰς λέξεις καὶ φράσεις ἢ τὴν σύνταξιν τῶν πυθαγορείων ἐπῶν, ἐπειδὴ ὁ πικραφράσας φρονεῖ, καθ' ἡμᾶς, ὀρθῶς ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ ἂν ἐνίοτε ἀπομακρύνωμεν ὀλίγον ἐκ τῆς συνηθείας τὴν λαλουμένην ἡμῶν γλῶσσαν, προσεγγίζοντές τινος ὅμως ὅσον τὸ δυνατόν καὶ ἐντέχνως πρὸς τὴν ἀρχαίαν, δίδομεν εἰς αὐτὴν φυσικὴν τινὰ ὠραιότητα ἀντὶ τοῦ ἐψιμμουθιωμένου καλλωπισμοῦ, τὸν ὅποιον λαμβάνει καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὰς ἀτέχνους καὶ κακοζήλους μεταγλωττίσεις. Πόσος δὲ, παρεκτὸς τῆς λεκτικῆς ὕλης καὶ καλλιτεχνίας, ἄφθονος πλοῦτος ἰδεῶν, ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχῶν, εὐρίσκεται τεταμιευμένος εἰς τὰ συγγράμματα τῶν

ἀθανάτων προγόνων μας! Πόσας τὰ ὀλίγα ταῦτα καὶ ὄντως Χρυσᾶ Ἐπη τοῦ παλαιοῦ μας φιλοσόφου περιέχουν γνώμας ἀναγκασιότατας εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, ἐκφρασμένας θαυμασίως εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν, καὶ μὲ ἱκανὴν χάριν μετενεχθείσας τὰς πολλὰς εἰς τὴν καθομιλουμένην!

- Πρῶτα μὲν τοὺς ἀθανάτους θεοὺς τίμα κατὰ νόμον
Καὶ τὸν ὄρκον πάντα σέβου, ἔπειτα τοὺς πρῶτάς μας.
Εἰς τοὺς δαίμονας τοῦ Ἄδου πρόσφερε τὰ ἑορσιμένα,
Καὶ τοὺς σεβαστοὺς γονεῖς σου καὶ τοὺς συγγενεῖς σου τίμα.
Ἀπὸ δὲ τοὺς ἄλλους κάμνε φίλον τὸν καλῆτόν σου.
Ἡραεῖς λόγους ἀποδέχου καὶ ἀγάπα καλὰ ἔργα.
Μὴν ἐχθρεύεσαι τὸν φίλον εἰς παραμικρὸν τοῦ σφάλαμα
Ὅσον δύνασαι, καθότι « δύναμις ἀνάγκης γείτων. »
Ταῦτα ἐνθυμῶ προσέτι: μάνθανε νὰ κυριεύῃς
τὴν κοιλίαν σου πρὸ πάντων καὶ τὸν ὕπνον κ' ἄλλα πάθη.
Αἰσχρὸν δὲ ποτε μὴ πράξῃς μήτε μ' ἄλλους μήτε μόνος,
Ἄλλ' αἰσχρόν σου ὑπὲρ πάντας μάλιστα τὸν ἑαυτὸν σου.
Ἐπειτα δικαιοσύνην ἄσκει ἔργω τε καὶ λόγῳ,
Καὶ ἀλόγιστος νὰ ἦσαι πρὸς οὐδὲν μὴ συνειδίξης,
Μηδὲ λησμονῆς καὶ ὅτι θάνατος τὸ μετὰ ταῦτα.
Χρήματ' ἄλλοτε νὰ κάμνης, ἄλλοτε νὰ ἐξοδεύης.
Καὶ ἀπ' ὅσας θλίψεις ἔχουν οἱ θνητοὶ ἐξ εἰμαρμένως
Ὅσον μέρος καὶ σὺ λάβῃς πρέπει νὰ τὸ ὑποφέρῃς
Ἀταράχως, ἐφευρίσκων τρόπους νὰ τὸ θεραπεύῃς
Χωρὶς νὰ ὑπερλυπῆσαι, ἀλλὰ μόνον λέγε, ὅτι
Εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ἡ Μοῖρα πολλὰς θλίψεις δὲν ἀφίνει.
Πολλοὶ λόγοι διαφόρως ἀγαθοὶ καὶ ἐναντίοι
Τοὺς ἀνθρώπους παρασύρουν ἐπιπίπτοντες, ἀλλ' ὅμως
Μὴν ἐκπλήττῃσαι καὶ φεύγῃς, μόνον ἄσκει καὶ κρῖνε.
Πρὸς τὸ ψεῦδος μένε πρᾶος θιατῆς καὶ θαρραλαῖος,
Καὶ κατὰ τὴν συμβουλὴν μου τὴν ἐξῆς μὴ παραβαίνης.
Κανείς μὴ σε καταπίσῃ διὰ λόγου ἢ δι' ἔργου

ἢ νὰ κάμῃς ἢ νὰ εἶπῃς ὅ,τι ἐντιμον δὲν κρίνῃς.
 Πλὴν βουλεύου πρὸ τοῦ ἔργου, ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνῃς.
 Κακὸς εἶν' ὁ ἀνθρώπος πρᾶττων ἄνθρωπος ἢ λέγων·
 Ἄλλ' ἐκτέλει ὅσα λύπας ἐπὶ τέλους δὲν σὲ φέρουν,
 Μὲδ' ἐπιχειρῇς καὶ ὅσα δὲν γνωρίζεις κατὰ βάθος,
 Ἀλλὰ μάνθανε τὸ δέον· οὕτω θέλεις καλοζῆσαι·
 Οὐδὲ τὴν περὶ τὸ σῶμα πρέπει ν' ἀμελεῖς υγιάν,
 Ἀλλὰ μέτρον ποτοῦ ἔχει καὶ τροφῆς καὶ γυμνασίων·
 Μέτρον λέγω τῶν τοιούτων, ἔσεν μόνον δὲν σὲ βλάπτει.
 Μάθε δίκαιον νὰ ἔχῃς καθαρὸν καὶ ἀπλουστερῶν,
 Καὶ φυλάττου νὰ μὴ κάμῃς, ὅσα ἐπισύρουν φθόνον.
 Ἀκαιρα μὴν ἐξοδεύῃς ὡς ἐξ ἀπειροκαλίᾳς,
 Μὴδὲ ἀνελευθερίζῃς ἄριστον παντοῦ τὸ μέτρον.
 Πράττει ὅσα δὲν σὲ βλάπτουν λογιζόμενος πρὸ ἔργου·
 Καὶ ποτὲ τὸν γλυκὺν ὕπνον μὴ δεχθῶν τὰ ὄμματά σου,
 Πρὶν τῶν ἔργων τῆς ἡμέρας καθὲν τρεῖς ἀναπολήσῃς,
 « Τὶ κατῴρθωσα, ποῦ σφάλω, καὶ τί ἔπρεπε νὰ κάμω »·
 Ἀφοῦ δὲ ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔλθῃς ὡς τὸ τελευταῖον,
 Ἐπιπλήττου εἰς τὰ λάθη καὶ πρὸς τὰ καλὰ εὐφραίνου.
 Ταῦτα, φίλε, ὅσα εἶπα φιλοπόνει καὶ μελίτα·
 Ταῦτα μέλλων νὰ σὲ βάλουν εἰς τῆς ἀρετῆς τὰ ἔχνη·
 Ναὶ μὰ τὸν εἰς τὴν ψυχὴν μου παραδόντα τὴν τετραδά,
 Πηγὴν οὖσαν ἀνάως φύσει· τῆς ἀνθρωπίνης.
 Λοιπὸν ἔρχου πρὸς τὸ ἔργον τοῦ θεοῦ παρακαλέσας,
 Κ' ὅταν φθάσῃς νὰ κρατήσῃς διὰ τὰ καλὰ ἐκεῖνα,
 Θεῖς καὶ τῶν ἀθανάτων καὶ θνητῶν σύστασιν μάθει,
 Πῶς παρέρχονται τὰ πάντα καὶ τὸ πῶς πάλιν κρατοῦνται,
 Ὅτ' ἡ φύσις εἶν' ὁμοία παντοῦ μὲ δικαιοσύνην,
 Ἵστε μάτην μὴν ἐλπίζῃς μὴδὲ τί νὰ σὲ λανθάνῃ·
 Ὅτ' οἱ ἄνθρωποι πολλὰκις πάσχουν αὐτοπροαιρέτως,
 Ἄθλια, πλησίον ἔχουν τ' ἀγαθὰ καὶ οὔτε βλέπουν
 Οὔτ' ἀκούουν, καὶ τὴν λύσιν τῶν κακῶν νοοῦν ὀλίγοι.
 Φαίνεται κάμμια Μοῖρα βλάπτει τῶν θνητῶν τὰς φρένας

Καὶ ὡς κύλινδροι εἰς ἄλλα ἄλλοτε κακὰ κυλοῦνται.
 Ἐπειδὴ ἡ κακὴ ἔρις σύμφυτος κρυφὰ τοὺς σπρώχνει,
 Τὴν ὁποίαν καθίεις πρέπει ν' ἀποκρούῃ καὶ νὰ φεύγῃ.
 Ὁ Ζεῦ πάτερ, πάντας σῶσον ἀπὸ τὰ κακὰ τὰ τόσα
 Καὶ πρὸς πάντας δεῖξέ μόνον ποῖον ὁδηγὸν νὰ ἔχουν.
 Σὺ δὲ, φίλε, μὴ φοβῆσαι. Εἶναι θεῖον θνητῶν γένος
 Κ' εἰς αὐτοὺς τὰ ἱερά της φέρουσα ἡ φύσις δείχνει·
 Ἄν αὐτοὺς καὶ σὺ ἀκούῃς, ἔχεις ὅσων παραγγέλλω
 Θεραπείαν, κ' ἀπὸ θλίψεως τὴν ψυχὴν σου θέλεις σώσει.
 Σκίπτου, ἄπειρε, ὡς εἶπα, τὴν τρυφὴν τοῦ σώματός σου,
 Καὶ προσπάθει τὴν ψυχὴν σου λογικῶς νὰ καθαρίσῃς,
 Ὡς ἠνίοχον τὸν λόγον στήσας εἰς τὸν ἑαυτὸν σου.
 Ὅταν δὲ τὸ σῶμ' ἀφήσας ἀναβῆς εἰς τὸν αἰθέρα,
 Εἶσαι εἰς τῶν ἀθανάτων, θνητὸς ὄχι, θεὸς πλέον. »

Ὁ Κύριος Λάτρης ἔχει καὶ ἄλλας τοιαύτας παραφράσεις,
 ἐξ ὧν εἶναι καὶ ἡ τῶν Ἐμβατηρίων τοῦ Τυρταίου, τῆς ὑποίας
 δίδομεν τὴν ἀρχὴν.

« Ὁ, τί θέαμα ὠραῖον ὁ ἀνδρείος στρατιώτης
 Πελοπιῶν ὑπὲρ πατρίδος καὶ εἰς τοὺς προμάχους πίπτων!
 Ἄν τὴν πόλιν του ἀρῆσῃ καὶ τοὺς ἀνθηροῦς ἀγρούς του
 Καὶ πτωχεύῃ, ποῖα θλίψις παρὰ ταύτην δριμυτέρα;
 Εἰς τὸν κόσμον περιφέρων τὴν ἀγαπητὴν μητέρα
 Καὶ τὸν γέροντα πατέρα καὶ παιδία καὶ γυναῖκα,
 Ὅπου ἔλθῃ τί εὐρίσκει; Ὀχληρὸς καὶ μισημένος,
 Ψωμοζήτητος, ἐπὶ τέλους ἀδακρύτως ἀποθνήσκει,
 Καὶ τὸ γένος του αἰσχύνει, καὶ τὸ πρόσωπον ἐλέγχει,
 ἔχων πᾶσαν ἀτιμίαν καὶ κακότητα κατόπιν.
 Ἐπειτὰ κἀνεὶς τοιοῦτον ἄνθρωπον περιπλανήτην
 Οὔτε βοηθεῖ ὡς φίλον, οὔτ' ἐντρέπεται ὡς ἄνδρα.
 Μὲ ψυχὴν λοιπὸν, ὧ νέοι, ἀς ἀγωνισθῶμεν ὅλοι
 Περὶ τῆς πατέρων ταύτης, περὶ γυναικῶν καὶ παιδῶν,
 Καὶ ἀς πίπτωμεν γυναικίως τὴν ζωὴν καταφρονούντες.

Ὅθεν μάχεσθε, πλησίον μένοντες ὁ εἰς τοῦ ἄλλου·

Τὴν αἰσχρὰν φυγὴν, τὸν φόβον εἰς τὸν νοῦν κἀνεῖς μὴν ἔχη,

Ἄλλὰ κίμετε μεγάλην καὶ χαλκίην τὴν καρδίαν,

Τοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς κινδύνους ἀτρομήτως πολεμοῦντες. -

Εὐχόμεθα διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἐθνικῆς ποιήσεως, διὰ τὴν μόρφωσιν τῆς γλώσσης μας καὶ πρὸς τιμὴν τῆς φιλολογίας μας νὰ ἐνασχοληθῶσι καὶ ἄλλοι ὁμοίως εἰς παραφράσεις τῶν ἀρχαίων ἡμῶν ποιητῶν, εἰς τὰς ὁποίας τὸ ὁμοιοτέλευτον εἶναι πάντῃ ἀνάρμοστον, ὡς ἄγνωστον εἰς τοὺς παλαιούς.